

„Wat meent u daarmee, mevrouw Reeze?”

Ze neemt een boek van tafel en lachend toont ze hem het opschrift. 't Is een van Kardec's werken.

Hij neemt het aan. Maar nu lacht ze niet. Ernst, heilige ernst tooit elk harer trekken.

„A — zoo! — Spiritisme! — — Wel, wel! Doet u daaraan?”

„Dat hangt er van af, wat u er onder verstaat. Als u denkt, dat ik zoo eenige uren per dag geesten oproep of de tafel laat dansen, dán vergist ge u, maar dat ik jaren terug 't spiritisme heb leeren kennen en nooit van inzicht veranderen zal, dat is beslist zeker!”

„Dus we komen nog eens terug na onzen dood?” 't Is een aardige leer!”

't Is een verruk'lijke leer. Weet u wel, hoe gemakkelijk wij spiritisten scheiden van 't stof? Voor ons zijn die banden niet hecht en wij leggen dat aardsche pak erg gewillig af. Stel u eens voor: men is rijk, geëerd, heeft familie en vrienden, alles aan ons verbonden, neen geklonken. Nu moeten we scheiden. Maar 't verbreken van dat alles kost bovenmenselijke smarten. Dit nu is niet noodig. Wij weten, dat een volgend leven ons wacht, en dat niet alleen, maar de afstand, door ons gedacht, bestaat niet, en zijn en blijven we in gemeenschap met de onzen. Er is geen scheiding, maar vervolgen, altijd voort. Daar is veel bemoedigends in, niet waar? En bovendien, men gaat den dood dan ook ontdoen van zijn leelijk zwart pak, en we denken ons een vriend, een helper, — de reddende hand tot de nieuwe reis!”

„k Geloof er niet aan!” — zegt hij eerlijk. — „Maar mag 'k dat boek een paar dagen van u hebben?”

't Wordt hem toegestaan en dan maakt hij zich gereed tot vertrek.

„k Zal mijn uiterste best doen, mijnheer, dat u geen klagen meer over me hebt, 't geld is er de volgende maand bepaald!”

Die woorden, in de kille gang nog haastig door haar geuit, zijn hem, den geldman, den ordelievenden man van zaken, *nu* dissonnant.

't Is voor 't eerst in zijn loopbaan, dat een belofte van stiptheid hem onaangenaam treft.

„t Zal wel in orde komen, mevrouw!” — zegt hij.

Nu opent ze de deur en reikt hij haar vertrouwelijk de hand.

Als ze in de huiskamer terug is en het kaartje nogmaals beziet, werpt ze 't nu niet minachtend ter zijde.

„k Ben honderd pond lichter”, — zegt ze zacht — „dat is meegevallen. Wat kwam hij nu eigenlijk doen? — De geldkwestie is ter nauwernood aange- raakt. — Enfin, 't doet er niet toe. — Maar 't is mis met zijn gezondheid; die man gaat heen, of ik heb nooit een teringlijder gezien!”

* * *

Als de heer Van Voorst op zijn kantoor terug is, bergt hij 't vreemde boek zorgvuldig in zijn brandkast. Wel is 't een vreemdeling dáár, een onbekende gast tusschen heel oude kennissen, een opgedrongen dwarskijker.